

Egyetem

VII. évfolyam 4. szám

2005. április

A SZEGEDI FELSOÓKTATÁS INFORMÁCIÓS HÁTTÉRMAGAZINJA

Az emberi kapcsolatok fontossága

Az Egyetem portréinterjúban legtöbbször oktatókat mutatunk be az olvasóknak. Pedig az SZTE körein belül nem csak ők végeznek fontos munkát. A hatalmas oktatási intézmény sikeres működéséhez nagyban hozzájárulnak azok a dolgozók is, akiknek nem, vagy nem elsődleges feladata az oktatás. Tiszai Károlyné a Gazdasági és Műszaki Főigazgatóság munkatársa, osztályvezető-helyettes a Bér- és Munkaügyi Főosztályon. Pályafutását a felsőoktatásban még a Juhász Gyula Tanárképző Főiskolán kezdte. Kevesen tudják róla, hogy immár harminc éve végzi a munkáját itt Szegeden, töretlen lelkesedéssel.

– Be kell valljam őszintén, gondban voltam, amikor felkészültem erre az interjúra. Egyetemi oktatókról sokkal könnyebb információkat szerezni, adatokat letölteni az internetről. Sokuk neve ismerősen cseng bármely hallgató fülében. Nem ilyen egyszerű a helyzet a felsőoktatási dolgozókkal.

– Magamról azt mondhatom el, hogy vasutas családban születtem Pusztaszabolcson, de gyermekkori éveimet Ercsiben töltöttem. Édesapám vasutas volt, édesanyám a háztartásban dolgozott. Négyen voltunk testvérek, én voltam a legkisebb. Édesanyám néha eljárt napszámba dolgozni, hogy egy kis keresetkiegészítést tudjon előteremteni a vasutas-fizetés mellé. Testvéreim szerencsésebb helyzetben voltak a tanulás szempontjából, mint én, mivel szüleim még fiatalok voltak, tudták fizetni az ő tanulmányaikat. Mire azonban rám került volna a sor, hogy továbbtanuljak, addigra ötven évesek lettek. Így hát nem is gon-

dolhattam arra, hogy nappali tagozaton valamilyen iskolába beiratkozzam. El kellett menjek dolgozni. Tizenöt éves voltam ekkor. Ercsiből az emberek mind Pestre jártak dolgozni. Harmincöt kilométerre van ez a település Budapesttől. Munkát én is a Kamarai Szociális Otthonban kaptam. Még mindig előttem van az a jelenet, amikor édesapám a kezemet fogva átadott az ottani igazgatónak azokkal a szavakkal, hogy magára bízom a lányomat, vigyázzon rá. Ez tényleg így is történt. Kis falusi lányként nehéz helyzetben voltam. Ercsinek akkoriban mintegy tízezer lakosa volt, és teljesen más emberek éltek ott, mint egy nagyvárosban. Kiderült aztán, hogy nagyon jó helyre kerültem. A szociális otthonban nagyon sok idős ember élt. Sokat tanultam ezektől az emberektől, élettapasztalatot,

szeretetet, törődést, minden jót, amit csak egy ember kaphat. Ezért van az, hogy én még most is hálás szívvel gondolok vissza rájuk. Időközben új lehetőségek nyíltak előttem, amelyeket sikerült is kihasználnom. Tovább tudtam tanulni. Ekkor iratkoztam be a gimnáziumba. A szociális otthonban nagyon aktív volt az idősek csapata. Szerveztünk „Ki mit tud”-okat. Ezekre a rendezvényekre az ország minden részéből érkező idős emberek szerepeltek. Nagyon aktív kulturális élet bontakozott ki ebben a kis közösségben. Ennek volt köszönhető, hogy kapcsolatokat kerestem és tudtam is kiépíteni más intézményekkel. Később jelentkeztem a jogi előkészítőre is, de aztán közbejött a szerelem. Ekkor voltam húsz éves és eljöttem Szegedre, itt mentem férjhez. A párom építész

technikus volt, majd később elvégezte a műszaki főiskolát. Két gyerekünk született, egy fiú és egy kislány. Mindezek közben folytattam a tanulmányaimat is. Elvégeztem a közgazdasági szakközépiskolát. 1975-ben az akkori Juhász Gyula Tanárképző Főiskola egy álláshirdetést jelentetett meg. Ekkor azonban még nem tudtam, hogy erről az intézményről van szó, mert egy jelíges hirdetésre válaszoltam. A szegedi szociális otthon nagyon messze volt a lakhelyemtől, és mint kiderült, az új munkahely ebből a szempontból is ideális volt számomra. Harminc éve immár, hogy a Tanárképző Főiskolán, illetve a Szegedi Tudományegyetemen dolgozom. Pénztárosként kezdtem az itteni pályafutásomat. Ennek nagyon örültem, mert személyes kapcsolatba kerültem a dolgozókkal és a hallgatókkal is. Nagyon

jó volt egy fiatalos közegben is dolgozni, más volt, változatosabb, mint a szociális otthon. A fiatalok teljesen más értékrendben gondolkodnak. Nagyon jó munkatársi közösség alakult ki a főiskolán. Az akkori igazgató, Bereczkiné nagyon szigorú vezető hírében állt. Az ifjabb korosztály bizonyára nemigen emlékszik rá, ő volt a főnökasszonyom. A saját erejéből igyekezett elérni céljait és engem is nagyon keményen megtanított dolgozni. Persze mindenki mást is, aki a környezetében tevékenykedett. Azt a mondatot, hogy „Nem tudom.”, nem ismerte. Az irodájába senki nem tehetette be a lábát úgy, hogy nem nézett utána egy adott probléma megoldásának. A Gazdasági Hivatalban akkoriban volt egy szabály: aki az államháztartásban dolgozott, annak el kellett végeznie egy államháztartási könyvelői iskolát, ahol megtanultuk a költségvetés tervezését, beszámoló-készítést és egyéb pénzügyi ismereteket szereztünk. Majd munkaügyi, személyügyi, TB-s, adótanácsadói felsőfokú végzettséget szereztem, majd egy főiskolai diplomát. Időközben a főiskolán gazdasági igazgató váltás volt, Marsiné Ildikó fölterjesztésére a Főiskolai Tanácstól főiskolai főtanácsosi címet kaptam. Erre én nagyon büszke voltam, mert ez igen ritka eseménynek számított. A GH-ban szinte majdnem minden munkakörben dolgoztam, ami gazdasági-humánpolitikai ügyintézésrel kapcsolatos. Pénztárban kezdtem, a végén bér- és munkaügyi csoportvezető lettem, majd osztályvezető. Nagyon jól éreztem magam, tettem a dolgom, azt hittem, hogy a nyugdíjkorhatárig biztos helyem lesz. Évek óta téma volt az integráció kérdése, de valahogy nem vettem komolyan 2000-ig. Nem igazán hittem a megvalósításában. Ebben az időszakban sokféle jelentést készítettünk a minisztériumoknak, a Világbanknak, majd megint egy kis szünet következett. 2001 szeptemberében előttem egy pár nappal Tráser főigazgató úr értesített bennünket arról, hogy január elsején itt kezdünk az Olajos Házban. Egy kis szorongással és félelemmel a szívemben vártam az év elejét. Ilyen korban újra nulláról indulni, újra bizonyítani nagyon nehéz feladat. Egy teljesen más közösségbe kellett beilleszkednem. A főosztályon harmincan vagyunk, a kollektíva az előző öt intéz-

mény dolgozóiból tevődik össze. Ennek ellenére véleményem szerint nagyon jó társasággá alakultunk. Úgy érzem, hogy feladataim is nagyon sokrétűek. Munkám során foglalkoztam polgári szolgálatos fiatalokkal egészen addig, amíg ezt a rendszert meg nem szüntették. A Munkaügyi Központ által támogatott dolgozókkal kapcsolatos ügyeket bonyolítottam le csakúgy, mint egyetemi szinten a nyugdíj-előkészítéseket, nyugdíjazásokat, ezek kapcsán felmerülő ügyeiket intézem, és még sok egyéb feladatom van. Úgy gondolom, sikerült újra megtalálnom a helyemet, mindig jó érzéssel tudok bejönni dolgozni.

tos, hogy a mai diákok szabadabbak. Másfelől viszont meg is követelik azt, hogy a tanáraik hasznos információkkal lássák el őket. Nem tudom, hogy a többi oktatónak mi a tapasztalata, de szerintem a hallgatók egészen nyitottá váltak új dolgokra és szerencsére a tanárok is partnerként kezelik őket ebben. A hivatali munkakörömben is megvan a kapcsolatom a fiatalabb korosztállyal. Örömmel tölt el, ha például egy polgári szolgálatos fiatal embert sikerült elhelyezni valamelyik karon. Sok esetben előfordult, hogy a polgári szolgálat letele után ottmaradtak a karon tanáregédként, tudományos munkatársként, vagy akár

„Nagyon jól esett, hogy mint a Közalkalmazotti Tanács tagja, a legutóbbi választáson egy híján 1800 szavazatot kaptam. Gondolom, ez annak is köszönhető, hogy egyre több munkatárssal kerülök kapcsolatba.”

csak a karbantartó műhely dolgozójaként. Úgy érzem, hogy ezeket az embereket be is fogadta az egyetem. Nagyon sokat számít, hogy ki hogyan dolgozik, mennyire becsüli meg a helyét. Sajnos negatív tapasztalataim is vannak. Valaki éppen hogy csak benézett, hogy dolgozzon, de aztán már el is tűnt. Ilyen is előfordult.

– A széles körű feladatok mellett Ön a Felsőoktatási Dolgozók Szakszervezetének, valamint a

Közalkalmazotti Tanácsnak is tagja. Beszélne nekünk az ott végzett munkájáról?

– Kiderült, hogy Ön igen sokáig dolgozott a Tanárképző Főiskolán. Az eltelt idő alatt mennyit változott az intézmény légköre?

– A tanárképzőről nagyon jó dolgokat tudok elmondani. Akár úgy is fogalmazhatnék, hogy második szerelmem volt. Lehet, hogy furcsán hangzik, de ha elsétálok a főbejárat előtt, még most is megdobog a szívem. Ilyenkor természetesen jól esik visszagondolni az ottani hallgatókra is. Pénztáros koromban az ösztöndíjakat még a pénztárban lehetett felvenni. A választott csoportvezetők kapták meg ezt a feladatot, akik odajöttek hozzám és elvitték a pénzt. Amióta bejött ez a nagy számítógépes rendszer és folyószámlára utaljuk az ösztöndíjakat, azóta a személyközpontú kapcsolattartás egy kicsit csorbát szenvedett. Sajnálom azt, hogy így ritkán kerülünk munkakapcsolatba a hallgatókkal. Viszont szerencsés helyzetben vagyok, amiért oktatói minőségben is jelen lehetek a főiskolán. Társadalombiztosítási alapismereteket tanítok a hallgatóknak. Meglepő, hogy a hallgatók mennyire megváltoztak. Nincs tapasztalatom arról, hogy régebben milyenek voltak az órák, de biz-

– Nagyon jól esett, hogy mint a Közalkalmazotti Tanács tagja, a legutóbbi választáson egy híján 1800 szavazatot kaptam. Gondolom, ez annak is köszönhető, hogy egyre több munkatárssal kerülök kapcsolatba. Voltam főiskolai és egyetemi tanács-tag egyaránt. Azt gondolom, az is oka lehet ennek az eredménynek, hogy az én munkám, magánéletem, közösségi életem során valahogy mindig az emberi kapcsolatok voltak a legfontosabbak. Ezek nélkül nem ment volna a dolog. Én egyedül nem tudtam volna végezni így a munkámat, ha nem segít a környezet, ugyanis csapatmunka az, amit mi csinálunk. Én pedig olyan szerencsés helyzetben voltam, hogy nagyszerű vezetőim, munkatársaim voltak mindig. Hiába vagyok én akármilyen kiváló, egyedül én nem sokat tehetek. Mint szakszervezeti tag, meghívtnak bizalmi testületi értekezletekre, ahol igyekszem válaszolni a felmerülő kérdésekre. Munkaügyesként nem tudok közömbösen elmenni olyan dolgok mellett, amelyeket másként, jobban is lehetne csinálni.

– *Mennyire tekinti eredményesnek ezt a munkát?*

– Volt egy időszak, amikor az állami vezetés és a szakszervezet nem volt túl jó viszonyban. Ez függött persze az adott vezetéstől is. Megjegyzem, a főiskolán ez szerencsére másképpen alakult. Akármelyik főigazgatót nézem, elmondhatom, hogy mindig figyelembe vette a szakszervezeti titkár véleményét is a döntéshozatal során. Most már úgy tűnik, hogy egyetemi szinten is komolyabb szava van a szakszervezetnek, azt hiszem, ebben szerepe van az Európai Unió tagságunknak is. Az Egyetemi Tanácsban a dolgozókat érintő kérdésekben nagyon fontos a szakszervezeti titkár véleménye is. Úgy érzem, az érdekképviselő véleménye komoly tényezővé vált az egész egyetemen, ami nagyon jó dolog, hiszen – mint ahogy már említettem – közömbösen nem lehet elmenteni bizonyos dolgok mellett.

– *Nagy szükség is van erre a munkára, szerte az országban a bizonytalan anyagi helyzetű egyetemek elbocsátásokat fontolgatnak, amely komolyan érinti a felsőoktatási dolgozókat is.*

– Nagyon bízom benne, hogy ez a lépés a Szegedi Tudományegyetemen még várta magára. A gazdasági főigazgató úr többször hangsúlyozta, hogy egyelőre nincsenek tervbe véve létszámleépítések. Úgy gondolom, az egyetem gazdasági helyzete stabilnak mondható, továbbá próbál többféle módon is pénzt megtakarítani. Véleményem szerint az elbocsátások réme még nem fenyeget. Persze az ember nem ülhet nyugodtan a babérjain, mivel a születendőben lévő új felsőoktatási törvény bevezetése komoly változtatások elé állíthatja az egyetemet. De ez még a jövő zenéje.

– *Említette azt, hogy oktatóként is dolgozik. Ebben a munkakörben milyen tapasztalatokat sikerült szereznie?*

– Hogy őszinte legyek, én azt hittem, nekem nem lesz ilyen nehéz. De kiderült számomra, hogy mást jelent valakivel egy-egy mondatot beszélni, mint kiállni a hallgatók elé és előadást tartani. Ráadásul a társadalombiztosítás témaköre napról napra változó tényanyag. Mindig képben kell lennem a változásokat illetően. Azt is meg kell tapasztalni, mi az a téma, ami a hallgatókat inkább érdekli. Először felmérem, ki miről szeretne hallani, aztán beillesztem a meg-

adott témakörbe, és ezek figyelembevételével összeállítom az előadások anyagát. Aktualitásokat tartalmazó jegyzetként, magam által megírt jegyzetből tudnak a hallgatók felkészülni. Úgy gondolom, az érdekes témákkal nem nehéz fenntartani a diákok érdeklődését, de ez egy kicsit több felkészülést igényel. Az előadások előtt én is több órát készülök, így merek csak kiállni a hallgatóság elé.

– *Itt, az irodában hogyan zajlik egy munkanapja?*

– Előzetes bejelentkezés alapján érkeznek az ügyfelek, akik a nyugdíj-előkészítésü-

– *Mi történik a munkaidő leteltével?*

– Minden héten eljárom jógázni, sosem hagyom ki, nagyon szeretem. Mellékállásban is dolgozom a Hittudományi Főiskolán irodavezetőként. Otthon vár a kert, ezen kívül nagyon szeretek varrogatni. Hétvégenként meglátogat a családom. A fiaméknál van két unoka, ők minden hétvégén eljönnek hozzám. Kevés időm marad például olvasásra. Ha majd egyszer nyugdíjba vonulok, már sorba raktam egy polcon a könyveket, amelyeket el szeretnék majd olvasni. Elkezdem a polc egyik végén, és sorban elolvasom mindet. Emellett szeretek színházba járni egy jó kis baráti társasággal. Van bérletem, mert ha nem veszem meg, nem tudok eljutni az előadásokra. Nagyon szeretek utazni is. Régen a Földrajz Tanszékkal eljutottam a Lipari-szigetekre, megnéztük a vulkánokat. Az én feladatomból az volt, hogy a hallgatóknak elkészítsem az enivalót. Minden napra be volt osztva mellém néhány diák, akik segítettek

De kiderült számomra, hogy mást jelent valakivel egy-egy mondatot beszélni, mint kiállni a hallgatók elé és előadást tartani.

ket szeretnék elintézni. Egy ilyen szolgálati idő elismertetése bizonyos esetekben több órát is igénybe vesz. 1992-ben megszüntették a munkakönyv rendszerét és azóta nincs sehol nyoma annak, hogy ki hol dolgozott. Ha valakinek a szolgálati idejét szeretném összeszámolni, akkor le kell írnom, hol vannak időhészagok, amelyeket az ügyfél nem tud munkaviszonnal igazolni. A Nyugdíjintézet összeszámítása után még egyszer találkozunk kell, hogy megbeszélhessük azt, hogy mikor és milyen feltételek mellett tud, illetve érdemes elmentni nyugdíjba a dolgozó. Volt olyan napom, hogy öt-hat ügyféllel is foglalkoznom kellett. Eközben folyamatosan csörög a telefon. Mindezek mellett készíteni kell a költségvetést, a létszámnyilvántartást és még számos egyéb feladat intézkedésre vár. Nem szoktam unatkozni, de örülök is ennek. Amikor az integráció első napjait éljük 2001-ben, a számítógépes hálózat még nem működött. Azokban a napokban egyszerűen nem tudtam magammal mit kezdeni. Már minden kezembe akadó jogszabályt, közlőnyt elolvastam. Borzasztó érzés volt, hogy az ember nem tud rendesen dolgozni. Az ország társintézményeivel folyamatos munkakapcsolatban vagyunk, tanácsokat adunk egymásnak, egy-egy új intézkedésnél kialakítjuk véleményünket, segítjük egymást.

krumplit pucolni, kenyeret szelni, koncerteket nyitogatni. Hobbim a közetgyűjtés. Több gyűjtőútra eljutottam, köztük Marokkóba is. Innen sikerült hazahoznom a Sivtag Rózsáját. Spanyolországba, Hollandiába, a Skandináv országokba, majd Németországba is eljutottam. Elég sokfelé megfordultam a világban. A vitrinem ott-hon, amiben az összegyűjtött közeteimet tartom, nagy becsben van. A közeljövőben tervezek egy erdélyi utat, ahová elviszem a nagyobbik unokámat is. Megígértem neki, hogy ha tíz éves lesz, elviszem közeteket gyűjteni. Egy sóbányát is meg fogunk nézni, amihez már veszi a kalapácsot, várja az utazást.

– *Egyéb tervek a jövőre nézve?*

– Tervem az, hogy egy ideig még szeretnék dolgozni mindaddig, amíg úgy érzem, hogy el tudom látni a feladataimat. Továbbra is szeretnék tanítani, hiszen szerintem ez egy nagyon izgalmas dolog. A kis imádott unokáimnak pedig szeretnék valamit a „Mami-ból” átadni, valami maradandót, hasznosat. Szeretném továbbra is egy kicsit egyengetni az útjukat. Nagyon nagy terveim nincsenek, ha az előbbieket sikerül megvalósítani, az már nagyon jó lesz.